

رابطه معنوی حضرت ولیعصر عجل الله تعالی فرجه الشریف با پیروانش

«ای رمیله! هر مؤمنی که بیمار می‌شود، ما به بیماری‌اش رنجور می‌شویم و با غم و اندوه او، غمگین. دعایی نمی‌کند، مگر برایش آمینی می‌گوییم و هنگامی که ساکت است، برایش دعا می‌کنیم»...

رابطه معنوی حضرت ولیعصر عجل الله تعالی فرجه الشریف با پیروانش

«ای رمیله! هر مؤمنی که بیمار می‌شود، ما به بیماری‌اش رنجور می‌شویم و با غم و اندوه او، غمگین. دعایی نمی‌کند، مگر برایش آمینی می‌گوییم و هنگامی که ساکت است، برایش دعا می‌کنیم».

انسان‌های کمال‌جو و حقیقت طلب در مسیر زندگانی خویش، افزون بر به کارگیری عقل درونی به دنبال حجت آشکار و انسان کاملی هستند که با نور خویش، راه هدایت معنوی را به آنان بنمایاند و به قله قاف هدایت معنوی برساند. علامه طباطبایی درباره تصرف معنوی امام می‌فرماید:

«امام علاوه بر ارشاد و هدایت ظاهری، دارای یک نوع هدایت و جذب معنوی است و به وسیله حقیقت و نورانیت باطن، ذاتش در قلوب شایسته مردم تأثیر و تصرف می‌نماید و آنان را به سوی مرتبه کمال و غایت ایجاد جذب می‌کند».¹
در هر دوره و زمانی، انسان کاملی که حامل معنویت تمام عیار خلقت است، وجود داشته و دارد که او، ولی خدا و امام معصوم است؛ امامی که پرتو عنایت او و نسیم روح‌افزای ولایتش، دلها را بهاری می‌کند و عطر و بوی عشق را در جانها می‌پراکند. امامی که باب فیض خداوندی است:

«این باب الله الّذی منه یؤتی؛ کجاست آن در خدایی که از او وارد می‌شوند؟²

شیعه همواره به خود می‌بالد که از این بابها، مسیر هدایت و کمال را درمی‌یابد؛ در حزن و اندوه آنان، محزون و در شادی‌شان، شادمان می‌شود، چنان‌که پیشوایان نیز چنین لطف و احساسی نسبت به شیعیان خویش دارند. رمیله، یکی از شیعیان امام علی بن ابی‌طالب(ع) می‌گوید: در زمان خلافت امیرمؤمنان دچار بیماری شدیدی شدم و در روز جمعه احساس بهبود کردم. با خود گفتم بهتر است به نماز امام حاضر شوم. آن روز پس از نماز، برای شنیدن سخنان امام در همان مجلس نشستم. ناگهان درد وجودم را فرا گرفت و احساس ناراحتی کردم، ولی صبر کردم تا سخن امام تمام شد. هنگام خروج از مسجد، امام به من فرمود:

«ای رمیله! هر مؤمنی که بیمار می‌شود، ما به بیماری‌اش رنجور می‌شویم و با غم و اندوه او، غمگین. دعایی نمی‌کند، مگر برایش آمینی می‌گوییم و هنگامی که ساکت است، برایش دعا می‌کنیم».

من به ایشان گفتم: ای امیرمؤمنان! خدا مرا فدایت کند، آیا این توجه شما برای کسانی است که در حیطة حکومت و نظر شما هستند؟ پاسخ داد:

«ای رمیله، هیچ مؤمنی چه در شرق و چه در غرب زمین، از نگاه ما غایب نیست».³

این رابطه و احساس معنوی، میان امام موعود و منتظرانش در زمان غیبت، در مرتبه‌ای اعلا وجود دارد. در نامه شریف مولا حضرت مهدی به شیخ مفید آمده است:

«ما بر تمامی اخبار شما آگاهیم و هیچ‌یک از آنها بر ما پوشیده نیست. همانا که ما در مراعات جان شما کوتاهی نمی‌کنیم و یاد شما را از خاطر نمی‌بریم که اگر جز این بود، نابسامانی‌ها و مصیبت‌ها بر سرتان فرود می‌آمد و دشمنان، شما را درهم می‌شکستند».⁴

سید حسین اسحاقی

ماهنامه موعود شماره 103

پی‌نوشت‌ها:

1. محمد حسین طباطبائی، شیعه در اسلام، ص 260.

2. دعای ندبه، مفاتیح‌الجنان.

3. بحارالانوار، ج 52، ص 175

4. شیخ عباس قمی، سفینه‌البحار، ج 3، ص 408